

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **H. H. D.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-139983-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-139983-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 9. 2017, č. j. OAM-1582-9/ZR-2017, jímž mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky podle § 77 odst. 3 téhož zákona. Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Dále žalobce uvedl, že v rámci odvolacího řízení žalovaný náležitě nevypořádal všechny uplatněné odvolací námítky.
4. S odkazem na dikci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak žalobce namítl, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. že nerespektovaly existující důvody pro zachování povolení jeho pobytu. Žalobce totiž tvrdil a doložil lékařskými zprávami, že v jeho návratu z domovského státu do České republiky bránilo dlouhodobé a závažné onemocnění, přičemž byl od 25. 6. 2012 do 23. 1. 2017 hospitalizován a ošetřován ambulantně s vysokým krevním tlakem a revmatismem. Bez odborného vyjádření či znaleckého posudku přitom nebylo možné ve věci uzavřít, že se nejednalo o závažná onemocnění, se kterými se lze léčit i na území České republiky. Správní orgány se tak vůbec nezabývaly závažností tvrzených nemocí, a tudíž je napadené rozhodnutí i nepřezkoumatelným.
5. Konečně se dle názoru žalobce správní orgány nezabývaly ani otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému životu žalobce, přičemž žalobce shledává napadené rozhodnutí za nepřipustně formalistické a nespravedlivé.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námítky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k předmětným námitkám již dostatečně podrobně vyjádřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
9. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobci bylo dne 3. 5. 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky s přiznáním rezidenta EU. Dne 18. 4. 2017 se žalobce dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně podat žádost o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu, přičemž podal vysvětlení, dle kterého se mimo území EU zdržoval od roku 2012, neboť se v zemi svého původu léčil. V rámci následného postupu tak bylo zjištěno, že žalobce pobýval od roku 2012 do roku 2017 mimo území EU. Na základě této okolnosti pak bylo s žalobcem zahájeno správní řízení z moci úřední dle § 46 odst. 1 správního řádu o zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z protokolu o výslechu žalobce ze dne 15. 8. 2017 se poté podává, že je svobodný a nikdy nebyl ženatý. Žalobce neměl nikdy ani dlouhodobě přítelkyni. Mimo Českou republiku byl dle svých slov od konce roku 2012 do dne 11. 4. 2017, a to pouze ve Vietnamu. Když poprvé přicestoval do České republiky, prodával na hranici na tržnici, přičemž mu byla zima a měl problémy s klouby a svaly, resp. měl porušený nervový systém, a proto potřeboval odjet do Vietnamu na dlouhodobou léčbu, kde se léčil akupunkturou. Konkrétně se žalobce léčil ambulantně, ale k lékaři zprvu docházel každý den. Následně už jen asi dvakrát měsíčně. Někdy se jeho stav zlepšil, jindy zhoršil a musel tak docházet k lékaři častěji. V České republice se s popsánými zdravotními problémy neléčil, neboť se zde většinou používají léky, avšak ve Vietnamu se užívá tradiční akupunktura – tradiční léčba, která je dle tvrzení žalobce účinnější. Nyní je žalobce téměř zdravý, kombinoval danou léčbu i s bylinkami, což mu také pomohlo. Ve Vietnamu po nadepsané období pobýval doma, kde ho finančně podporovali rodiče a sourozenci. Do práce tedy nedocházel. Aktuálně žije s bratrancem v Lounech, kde vypomáhá v obchodě s potravinami. Součástí spisové dokumentace je zároveň i lékařské potvrzení, dle kterého byl žalobce hospitalizován a ošetřován v Ústřední nemocnici tradiční medicíny Hanoj ambulantně, a to s vysokým krevním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tlakem a revmatismem z důvodu působení chladného počasí během dlouhé doby. Doba ambulantní léčby se uvádí ode dne 25. 6. 2012 do dne 23. 1. 2017. Stav žalobce při propuštění z nemocnice byl stabilní, přičemž revma bylo vyléčeno.

11. Dne 29. 9. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-1582-9/ZR-2017, kterým zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 téhož zákona tomuto stanovil lhůtu 30 dnů od právní moci daného rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 10. 2017 včasné odvolání, které dále doplnil dne 21. 11. 2017. O podaném odvolání následně rozhodl žalovaný dne 12. 1. 2018 rozhodnutím č. j. MV-139983-4/SO-2017 tak, že toto zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
12. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zejména v kontextu žalobcem tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části hodnocení existence závažných důvodů – onemocnění žalobce, ve smyslu aplikace § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
15. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.
16. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).

17. Vycházejí ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též seznatelným způsobem podává, proč žalovaný považuje námitky žalobce za liché a mylné. K tomu je možno odkázat na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný otázkou závažnosti onemocnění žalobce, jakož i jeho léčbou (způsobem) v zemi původu, obsáhle zabýval, a to právě v kontextu odvolacích námitek žalobce, které se v zásadě shodují i s aktuálně uplatněnou žalobní argumentací. V napadeném rozhodnutí je též řešena otázka přiměřenosti učiněného rozhodnutí, resp. kolize dotčených zájmů (tj. žalobcova, na zachování pobytového statusu a veřejného, kterým je regulace přistěhovalectví). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak strana existence závažných důvodů (tj. onemocnění žalobce) ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců mj. plyne, že správní orgány na základě obsahu lékařského potvrzení a výpovědi samotného žalobce shledaly, že se tento o své vůli rozhodl pro dlouhodobou léčbu v domovské zemi, ačkoliv se najisto mohl léčit v České republice, resp. šlo o jeho dobrovolný odjezd. V případě žalobce se přitom nejednalo o tak závažné onemocnění, které by mu bránilo v návratu do České republiky po dobu téměř 5 let. Žalobce netrpěl akutním onemocněním ohrožujícím zdraví s nutností hospitalizace či lékařského zákroku. Jeho stav také zjevně nevyžadoval nepřetržitou lékařskou péči nebo stálý dohled. Dané onemocnění žalobce nikterak neomezovalo v pohybu, když se léčil akupunkturou a pouze ambulantně; nejprve každý den a poté už jen dvakrát měsíčně, dle aktuálního stavu nemoci. Popsaná léčba byla zároveň kombinována s bylinkami, přičemž v České republice se žalobce neléčil z důvodu, že se zde většinou léčí léky, nikoliv tradiční medicínou, která je dle jeho názoru účinnější.
18. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nadepsaným judikатурním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí plně odpovídá. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Předmětná námitka proto byla soudem shledána za nedůvodnou.
19. V nadepsaném kontextu pak soud k blíže nekonkretizované námitce žalobce, že v rámci odvolacího řízení žalovaný náležitě nevypořádal všechny jím uplatněné námitky, uvádí, že mu není vůbec jasné, která konkrétní odvolací námitka měla být v rámci daného řízení opomenuta, přičemž žádné takové pochybení v řešeném případě zdejší soud neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle hodnocení soudu plně reflektuje veškerá Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v odvolání uplatněná tvrzení žalobce, a to způsobem odpovídajícím zákonným požadavkům, jak už bylo ostatně výše konstatováno.

20. Dále je ve věci nutno konstatovat, že zcela obecná tvrzení žalobce o porušení jeho procesních práv ve smyslu § 2 a § 3 správního řádu, jakož i o neúplném opatření důkazů žalovaným a tvrzení žalobce o tom, že žalovaný nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, zásadami a principy činnosti správních orgánů a zákon vyložil chybně, soud shledal za nepřezkoumatelná, resp. vyhodnotil, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný dopustit. Jinak řečeno, kterých zjištění, podkladů či postupů správního orgánu v rozporu se zákonem se namítaný nedostatek správního řízení týká, žalobkyně vůbec neuvedla.
21. Náležitostmi žalobních bodů se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, ve kterém uvedl, že *„[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. (...) Právě vyslovené závěry však neznamenají, že bezvadným žalobním bodem je pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona. (...) Žalobce tedy svá konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, vždyť přece i nadále platí, že soud zná právo.“* K totožným závěrům poté dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu i v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72, v němž konstatoval, že *„[ž]alobní bod v azylových věcech nemůže ustat jen na obecných odkazech na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“*. V nyní projednávaném případě přitom zdejší soud nemá jakéhokoliv důvodu se od výše citovaných závěrů jakkoliv odchylovat.
22. K tomu soud dodává, že není oprávněn namísto žalobce jakkoliv podřazovat pod obecná tvrzení obsažená v žalobě naprosto konkrétní skutečnosti plynoucí z obsahu soudního či správního spisu. Za této situace jsou tedy tvrzení žalobce v nadepsané části soudně nepřezkoumatelná pro neurčitost a nejedná se tak o řádně uplatněné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odkázat je v tomto ohledu možno i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že *„[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
23. Co se pak týče samotného jádra sporu, žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že v jeho případě byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobce namítl, že jeho nepřítomnost na území EU po dobu delší než 12 měsíců, byla odůvodněna závažnými důvody – závažným onemocněním, přičemž dále zpochybnil i naplnění podmínky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého života.
24. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

25. Z citovaného ustanovení tak jednoznačně plyne, že se platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže cizinec pobýval mimo území států EU po dobu více než 12 měsíců. Je ovšem pamatováno i na situace, kdy na straně cizince jsou objektivní závažné důvody, proč se nemohl vrátit zpět na území států Evropské unie, a v případě, že jsou tyto závažné důvody prokázány, správní orgán platnost povolení k trvalému pobytu nezruší. V § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je zároveň uveden demonstrativní výčet těchto závažných důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53).
26. V nyní řešené věci se z obsahu správního spisu jednoznačně podává, že žalobce ve svém domovském státě pobýval minimálně v období od roku 2012 (nejpozději ode dne 25. 6. 2012, kdy ve Vietnamu nastoupil léčbu) do 11. 4. 2017 (tj. téměř po dobu 5 let); konkrétně lze v tomto ohledu odkázat na kopii cestovního dokladu a výpověď samotného žalobce. O této skutečnosti tedy nebylo mezi účastníky žádného sporu.
27. Žalobce v daném případě nicméně konstantně namítal, že mu svědčí liberační důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců – závažné onemocnění. K tomu je předně možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, v němž bylo vysloveno, že „*pojem závažné důvody v rozebíraném ustanovení zcela jistě musí mít souvztažnost k cizinci, o jehož povolení k trvalému pobytu jde. Tuto souvztažnost však Nejvyšší správní soud chápe tak, že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců. Že jde ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné.*“ Případným je pak zmínit též závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2019, č. j. 55 A 6/2018-53, že „*v intencích právního názoru soudu nepovažovala žalovaná výčet závažných důvodů dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za uzavřený, proto se zabývala otázkou, zda zdravotní problémy menší intenzity lze podřadit tomuto ustanovení (jako další, tam neuvedený důvod). Dospěla přitom k logicky správnému závěru, že tomu tak není. Soud se ztotožňuje s výkladem žalované, že uvedl-li zákonodárce výslovně v jedné z variant požadavek „závažného onemocnění“, nebylo jistě jeho úmyslem považovat za závažný důvod kterékoli onemocnění, byť menší závažnosti. Postavení lehkých zdravotních problémů žalobce na roven závažnému onemocnění by bylo interpretační vadou, obcházením zákona nepřipustně extenzivním výkladem neurčitěho právního pojmu. V zákoně neuvedené důvody by měly vždy být srovnatelné závažnosti jako důvody demonstrativně uvedené.*“ Stejně tak lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2020, č. j. 16 A 39/2020-42, z něhož se podává, že „*z předložených listin se k uvedenému období pobytu mimo území Evropské unie od 17. 12. 2013 do 22. 10. 2015 vztahuje pouze jediná, a to potvrzení ze dne 15. 12. 2015, podle kterého se žalobkyně v období od 15. 10. 2014 do 15. 10. 2015 léčila ve Vietnamu z nemoci označené jako „bolesti krční páteře a migréna“.* Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že toto potvrzení nedokládá, že by se jednalo o závažné onemocnění, které by bránilo tomu, aby se žalobkyně vrátila do České republiky. Z předloženého potvrzení nevyplývá, že by žalobkyně cestu z Vietnamu zpět do České republiky z důvodu svého zdravotního stavu nezládla, ani že by šlo o natolik specifické onemocnění, že by je nebylo možno odpovídajícím způsobem léčit v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

České republice.“

28. Vycházejí ze shora citovaného je pak v nyní projednávané věci nutno konstatovat, že pokud jde o zdravotní stav žalobce v rozhodném období, je prokazován výpovědí samotného žalobce a lékařským potvrzením Ústřední nemocnice tradiční medicíny Hanoj, z nichž je zejména zřejmé, že když žalobce poprvé přicestoval do České republiky, prodával na tržnici, přičemž mu byla zima a měl problémy s klouby a svaly, resp. měl porušený nervový systém, a proto potřeboval odjet do Vietnamu na dlouhodobou léčbu, kde se hodlal léčit tradiční medicinou - akupunkturou. Konkrétně se dle lékařského potvrzení žalobce léčil ambulantně s vysokým krevním tlakem a revmatismem právě z důvodu působení chladného počasí během dlouhé doby. K lékaři zprvu docházel (z domácího prostředí) každý den, následně už jen asi dvakrát měsíčně, dle aktuálního zdravotního stavu, a to v období od 25. 6. 2012 do 23. 1. 2017. V České republice se s popsanými zdravotními problémy neléčil, neboť se zde většinou používají léky, avšak ve Vietnamu se užívá tradiční léčba – tradiční akupunktura, která je dle tvrzení žalobce účinnější. Danou léčbu kombinoval žalobce i s bylinkami. Ve věci je tak najisto postaveno, že žalobce zcela o své vůli odmítl konvenční medicínu, která mu mohla být poskytnuta i na území České republiky, přičemž se po vlastní úvaze a zjevně s již po delší dobu existujícími zdravotními obtížemi (tj. vysoký krevní tlak a revma), nikoliv tedy s komplikacemi akutního charakteru, rozhodl odcestovat do svého domovského státu, aby zde podstoupil proces léčby tzv. tradiční medicinou (tj. akupunkturou a bylinkami). Nepochybně se tak v daném případě svým charakterem nejednalo o onemocnění bezprostředně ohrožující život či zdraví, nešlo ani o závažný úraz, který by žalobci z důvodu nařízené hospitalizace a následného stanoveného léčebného režimu nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců objektivně bránilo v návratu na území České republiky (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 16 A 39/2020-42), resp. zde možno říci ve vycestování z území České republiky a až poté v jeho návratu.
29. Posuzováno v kontextu s ostatními skutečnostmi a důkazy vyplývajícími ze spisového materiálu si pak mohly správní orgány i bez odborného vyjádření či znaleckého posudku učinit úsudek o tom, že v případě žalobce se nejednalo o závažné onemocnění ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). Ostatně z lékařského potvrzení ani z tvrzení žalobce nikterak nevyplyvá, že by mu bylo zakázáno cestování, když ten po vlastní volbě způsobu léčby (tj. odmítnutí jakékoliv léčby v České republice) již za daného zdravotního stavu odcestoval do země svého původu, přičemž i zde za léčbou docházel z domácího prostředí.
30. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byl v případě žalobce naplněn, neboť ten neprokázal, že by v jeho případě existoval závažný důvod odůvodňující překročení maximální zákonem připuštěné délky pobytu cizince mimo území států Evropské unie. Rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci tudíž nejsou v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, nevykazují znaky libovůle a nedošlo v této části ani k toliko obecně namítanému porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Předmětná námitka proto není důvodná. Nutno podotknout, že v kontextu veškerých shora uvedených skutečností je současně irelevantní, zda žalobce aktuálně hodlá na území České republiky nadále žít a pracovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Soud poté ve věci přistoupil k vyhodnocení námítky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého života žalobce. V této souvislosti soud nejprve připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy ve svých rozhodnutích dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
32. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval, že *„[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“*
33. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a předmětného zákona nevyžadoval. Zde je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
34. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, přitom Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„...článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto správní orgány nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž dodává, že v projednávané věci žalobce toliko až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obecně (univerzálně) uvedl, že „na území České republiky žije již velmi dlouhou dobu, je zde integrován, má zde zázemí a aktuálně zde po návratu plnohodnotně rozvíjí svůj soukromý život“, aniž by svoji argumentaci jakkoliv blíže rozvedl nebo navázal na čl. 8 Úmluvy. Soud zároveň uvádí, že na osobu žalobce není na území České republiky navázána žádná další osoba, jak vyplývá z obsahu spisové dokumentace (lustrace osoby), sám žalobce přitom vyslovil, že nikdy neměl ani dlouhodobě přítelkyni. Rodina žalobce je situována ve Vietnamu, přičemž jej zaopatřovala právě po dobu jeho pobytu v domovském státě. Na území České republiky tak žalobce pouze pracuje, když aktuálně vypomáhá svému bratranci v obchodě s potravinami. Žádná jiná vazba žalobce na území České republiky přitom v rámci daného řízení nevyplynula. Za této situace, které si správní orgány nepochybně byly s ohledem na obsah správního spisu vědomy, tak bylo třeba, aby žalobce označil a podrobně zdůvodnil zcela konkrétní okolnosti, z nichž dovozuje nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí, což však neučinil. Podle názoru zdejšího soudu tedy žalobce neuplatnil dostatečně konkrétní argumentaci k tomu, aby založil povinnost žalovaného se otázkou možných dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života podrobněji zabývat. Žalovaný tak svým postupem ani v tomto ohledu neporušil již zmiňovaný § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. K tomu je pak pro úplnost přílehlavým odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 278/2018-39, ve kterém bylo vysloveno, že „[t]o pro správní orgán znamená, že pokud stěžovatel vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, musí se s ní správní orgán vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti podle § 174a (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). Ze správního spisu ovšem vyplývá, že stěžovatel ve správním řízení nevznnesl konkrétní námitky nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí na svůj soukromý nebo rodinný život. Proto správní orgány nebyly povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí nad rámec stanovený zákonem o pobytu cizinců. Nepřiměřenost namítá stěžovatel až v žalobě, ovšem ani zde své námitky nekonkretizuje a uvádí pouze povšechné tvrzení, že má v České republice vybudovány rodinné a silné sociální vazby a že Českou republiku považuje za svůj domov, jehož ztráta by pro něj byla značnou osobní tragédií.“

35. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. dubna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.